

דו"ח סיור בית ספר "עלי גבעה"

כתבה: בסמן טל

ביום רביעי ה- 4.11.15 יצאנו הסטודנטים בתוכנית רג"ב אל בית הספר "עלי גבעה" שבגבעת אבני. לפני הגיענו לשם סיפרו לנו אודות ייחודו של בית הספר כ"בית ספר ניסויי" הדוגל בחינוך באמצעות תנועה מחשבתית ופיזית. לאחר הצגת סרטון תדמית על בית הספר הבנתי כי מדובר בשיטת חינוך מיוחדת ומסקרנת, וציפיתי מאוד להגיע לשם ולבחון את המתרחש בפועל.

כשהגעתי לבית הספר התרשמתי לראשונה מהחצר הגדולה, מהמשחקים המצוירים על הרצפות, גן השעשועים ופינת החי, שכבר מכניסים אווירה טובה עם הכניסה למתחם. כשנכנסתי פנימה הבנתי שזוהי רק ההתחלה; על קירות בית הספר פוסטרי ענק בהם מצוי מידע שונה במגוון תחומים, פינות משחק כמו איקס עיגול ודמקה, פינת "כל העולם במה" ומשחקי קופסה. כל אלו נועדו לגרום לילדים ללמוד בדרך חווייתית.

לאחר ההתרשמות הראשונית כונסנו בכיתת המדעים להסבר של המנהלת אפרת על בית הספר. אפרת הסבירה לנו כי זוהי השנה החמישית של בית הספר בתוכנית הניסוי, ולאחר הרבה עליות ומורדות בתוכנית היא חושבת שמצאה את "סוד הקסם". השיעורים בבית הספר בנויים על שלושה עקרונות של תנועה: תנועה לשם למידה, תנועה לשם תנועה ותנועה אינטואיטיבית. כך גם המוטו של בית הספר: להרגיש, לחוות ולהבין.

לדעת אפרת הלמידה צריכה לבוא בדרך טבעית, ובעצם כך היא הייתה עד סוף המאה ה-19, מאז החל מוסד הלימודים. מתקופה זאת התחלנו לשבת בכיתות שעות על כיסא על מנת לקלוט מידע, שיש סיכוי שאחרי המבחן ממילא לא נזכור. החשיבה התמידית עם הראש היא מתישה ומעייפת, אך ניתן להתגבר עליה באמצעות פעילות גופנית ואמצעים ויזואליים. אפרת טוענת שלמידה דרך הגוף גם עוזרת ללמוד יותר טוב, וגם מהנה תוך כדי. על מנת לעשות זאת כל מורה קיבל ערכה ובה חבלים, גומיות, קונוסים, כדורים, חישוקים ועוד. בנוסף הועברה להם סדנה בה למדו כיצד להוציא את היצירתיות שבהם על מנת ללמד בעזרת כלים אלו ואחרים, ולשלב תנועה.

דבריה סיקרנו אותי מאוד ורציתי כבר ללכת לטייל בכיתות לראות איך התוכנית הזאת קורה בפועל. הלכתי לכיתות א' הקטנים ביותר והצטרפתי אליהם לשיעור חשבון. איך שנכנסתי תפסה את מבטי ילדה קטנה היושבת על כדור פיטבול

במקום על כיסא. המורה הסבירה שאם זה עושה לה טוב, והיא מסוגלת להקשיב ולהבין בצורה טובה יותר, אין בעיה שתשב איך שתרצה בכיתה, בין אם זה על כדור ובין אם זה על כיסא. הופתעתי מאוד שכן לא ראיתי דבר כזה שתלמיד אינו ישב על כיסא בכיתה.

ההפתעות המשיכו לבוא. המספר היומי עליו דיברנו היה המספר 34 אותו המורה ביקשה שהתלמידים יציגו בדרכים שונות, אם זה בקפיצות על שתי רגליים, קפיצות על רגל אחת, צעדים גדולים, בדידים ועוד. כך הילדים למדו לספור ולהבין את קנה המידה של המספר.

לאחר מכן המשכתי לכיתה אחרת שלמדה גם היא חשבון, אך הפעם היה זה בחצר בתחרות בין קבוצות. בכל תחנה קיבלה כל קבוצה מספר אותו הייתה צריכה לנתח במונחים של חיבור, חיסור, כפל וחילוק. למרות הרוח העזה השיעור התקיים בחוץ, וכששאלתי את המורה לכך היא ענתה שהם עושים מה שהילדים הכי אוהבים, ואז מה אם יש רוח וקצת קר. זה לימד אותי עד כמה חשוב למורים שהילדים יאהבו לבוא לבית הספר וייהנו ללמוד ולהבין.

לאחר הצפייה בשיעורים ארגנו לתלמידים הפסקה פעילה. אני הייתי בתחנה של קפיצה בחבל וניראה היה שיש ביקוש גדול והנאה רבה. בסוף הפעילות הילדים ניגשו אלי, אמרו שהיה להם כיף ושאלו אם אנחנו יכולים לבוא שוב להפעיל אותם ולשחק איתם, וזה באמת שימח אותי מאוד.

לבסוף דלית, סגנית המנהלת, עשתה לנו שיחת סיכום בה ענתה לנו על שאלות. השאלה שלא הפסיקה להטריד אותי הייתה כיצד התלמידים יתנהלו כאשר יעזבו את בית הספר ויעברו לחטיבת הביניים ולתיכון. האם יצליחו להסתגל לצורת הלימוד השונה? האם הלמידה בבית הספר המיוחד בו הם לומדים הכינה אותם מבחינה מקצועית באותה מידה כמו בתי ספר אחרים?

אני מאמינה שאת התוצאות ניתן יהיה לדעת רק בעוד כמה שנים לאחר מחקרים, אך בינתיים הייתי חושבת כי לקראת הכיתות העליונות ה'-ו' יש לפעול בדרך קצת אחרת על מנת להרגיל אותם למצופה להם בהמשך הדרך, ולמנוע מהם הلم בעתיד במסגרת השונה.

לסיכום התרשמתי מאוד לטובה מבית הספר "עלי גבעה", מהאווירה הטובה שהוא נותן, יצירת סביבת למידה מעניינת ומגוונת והכי חשוב בעיני שהתלמידים באמת נהנים לבוא לבית הספר.